

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci

žalobců: a) **V. H.**
 b) **I. H.**
 oba bytem X.

proti

žalovanému **Krajský úřad Středočeského kraje**
 sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2013, č. j. 055124/2013/KUSK-DOP/Lac,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se **odmítá**.
- II. Žaloba žalobkyně b) se **odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci podali u zdejšího soudu s účinky podání ke dni 9. 10. 2017 společnou žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhali zrušení několika rozhodnutí žalovaného a Městského úřadu Votice označených v žalobě. Věc byla zapsána zdejším soudem pod sp. zn. 46 A 165/2017.
2. S ohledem na vnitřní rozpornost a neúplnost žaloby vyzval soud usnesením ze dne 16. 10. 2017 oba žalobce k její opravě a doplnění. Žalobci v doplnění žaloby doručeném soudu dne 9. 11. 2017 upřesnili, že se domáhají zrušení celkem čtyř rozhodnutí, mezi nimi i rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2013, č. j. 055124/2013/KUSK-DOP/Lac, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „I/3 Olbramovice, SO 902 Úprava stávajících

vozovek před zahájením stavby“ – úprava silnice I/18 v úseku od křižovatky se silnicí I/3 ke křižovatce se silnicí III/11448 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

3. Zdejší soud usnesením ze dne 14. 11. 2017, č. j. 46 A 165/2017-10, vyloučil žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného k samostatnému projednání. Věc je vedena pod sp. zn. 46 A 178/2017.
4. Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, jejichž naplnění je nezbytným předpokladem k tomu, aby napadené rozhodnutí mohlo být meritorně přezkoumáno.
5. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného.
6. Z listin předložených na vyžádání soudu žalovaným a Ministerstvem dopravy vyplynulo, že žalovaný jako správní orgán prvního stupně vydal žalobou napadené rozhodnutí, které bylo účastníkům správního řízení oznámeno doručením veřejnou vyhláškou podle § 144 odst. 6 ve spojení s § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Lhůta k podání odvolání proti napadenému rozhodnutí začala plynout dne 13. 9. 2013 a skončila dne 27. 9. 2013. Žalobkyně b) proti napadenému rozhodnutí odvolání nepodala. Naproti tomu žalobce a) podal odvolání, které však bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 11. 2013, č. j. 794/2013-120-STSP/2 (dále jen „rozhodnutí Ministerstva dopravy“), zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť žalobce a) je předal k poštovní přepravě až dne 2. 10. 2013, tedy po uplynutí odvolací lhůty. Rozhodnutí Ministerstva dopravy bylo žalobci a) doručeno do vlastních rukou dne 19. 11. 2013.
7. V daném případě napadají žalobci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž zákon připouští opravný prostředek, jímž je odvolání, které lze podle § 83 odst. 1 správního řádu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
8. Žalobce a) podal odvolání proti napadenému rozhodnutí, to však bylo zamítnuto pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti je třeba uvést, že řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je vystavěno na zásadě subsidiarity (§ 5 s. ř. s.), z níž plyne, že soudní přezkum nemůže nahrazovat prostředky ochrany, které má žalobce k dispozici v řízení před správními orgány. Obecně proto platí, že lze soudnímu přezkumu podrobit pouze rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Za předpokladu, že byl řádný opravný prostředek podán včas a oprávněnou osobou, tvoří rozhodnutí správního orgánu druhého stupně jednotu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, se tak žalobce domůže soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v plném rozsahu. Jinak tomu je v případě, že je odvolání zamítnuto pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť odvolací orgán v takovém případě zkoumá pouze otázku včasnosti, resp. opožděnosti podaného odvolání a nezabývá se přezkumem zákonnosti či věcné správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v takovém případě netvoří jednotu. Z těchto důvodů se i soudní přezkum rozhodnutí odvolacího orgánu omezuje pouze na otázku, zda byly skutečně splněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro opožděnost a nemůže se zabývat věcným přezkumem rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 105, a rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 8/2012 – 37; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z uvedeného tedy plyne, že meritorním přezkumem napadené rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu prvního stupně by se soud mohl zabývat pouze za předpokladu, že by žalobce a) podal včasné odvolání. Pokud bylo jeho odvolání zamítnuto pro opožděnost, byl žalobci a) otevřen soudní přezkum pouze ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva dopravy.

9. Žalobce a) se však domáhal výlučně zrušení rozhodnutí žalovaného, jako správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, jako odvolacího orgánu, v žalobě vůbec nezmínil a nesměřuje proti němu ani žádná z žalobních námitek. Ostatně pokud by žalobce a) v projednávané věci napadal i rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 11. 2013, č. j. 794/2013-120-STSP/2, musel by zdejší soud žalobu rovněž odmítnout, a to pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť dvouměsíční lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí uplynula již dne 19. 1. 2014 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
10. Za dané situace tedy zdejší soud nemůže s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je soudní řízení správní ovládáno, a na nedostatek podmínek řízení přezkoumat rozhodnutí Ministerstva dopravy. Soud však nemůže meritorně přezkoumat ani napadené rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí nebylo v důsledku opožděného podání odvolání podrobeno meritornímu přezkumu v rámci odvolacího řízení. Opačný postup by byl v rozporu se shora zmiňovanou zásadou subsidiarity soudního přezkumu.
11. Právě uvedené okolnosti odlišují tento případ od věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 59/2004-66, z něhož plyne závěr, že za využití opravných prostředků je třeba považovat i podání opožděného odvolání. V uvedené věci však šlo na rozdíl od nyní projednávané věci o situaci, kdy žalobce podal žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo odvolání zamítnuto pro opožděnost. Žaloba byla krajským soudem odmítnuta pro nevyčerpání řádných opravných prostředků podle § 5 s. ř. s. Smyslem právního závěru Nejvyššího správního soudu tedy bylo zajistit žalobci právní ochranu proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. I v tomto případě však Nejvyšší správní soud konstatoval, že v rámci soudního přezkumu se soudy mohou zabývat pouze otázkou opožděnosti. Jak již bylo shora uvedeno, v nyní projednávané věci se však zdejší soud nemohl zabývat ani touto otázkou.
12. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že rovněž zvažoval, zda by s ohledem na obecnou poučovací povinnost soudu podle § 36 odst. 1 s. ř. s. nebylo na místě vyzvat žalobce a) k tomu, aby upřesnil, zda napadá i rozhodnutí Ministerstva dopravy. Nicméně vzhledem k tomu, že již žalobci a) uplynula lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí, nemohl by takový postup vést k lepší ochraně jeho práv, neboť žaloba by musela být odmítnuta pro opožděnost. S ohledem na hospodárnost řízení tedy soud k formální úpravě žaloby nevyzýval.
13. Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo, než žalobu žalobce a) odmítnout pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.].
14. Žalobkyně b) odvolání proti napadenému rozhodnutí vůbec nepodala. Soud proto její žalobu rovněž odmítl pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.].

15. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu